

ІВАН Г. СИРНИК

МОЄ КРЕДО

Кінцева частина доповіді
б. п. редактора І. Г. СИРНИКА
на Світовому Конгресі Вільних Українців в Нью-Йорку
17-го листопада 1967 року.

ЦЕНТРАЛЯ
СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ У КАНАДІ
Едмонтон — Алберта
— БЕРЕЗЕНЬ 1974 —

бл. пам. Іван Г. СІРНИК

— МОЄ КРЕДО —

... Замість того, щоб піддаватися впливам довкілля і резигнувати з життя, поставмо перед собою ясну візію нашого майбутнього. Опрацюймо наше національне, так скажу, „КРЕДО”, оперте на неперушних постулятах. Таке „КРЕДО” я спробував накреслити. Воно, очевидно, далеко недосконале і невичерпне, але може послужити деякою думкою для кращого спрещування ідеології нашої діаспори. І так:

1. Я є громадянин країни мого поселення через натуралізацію чи народження. Як її громадянин, я буду шанувати її демократичні вольності. На випадок небезпеки із зовні я буду захищати її своїм життям і майном. Я буду користуватись тими правами і привілеями, які моя країна своєму громадянину дає, пам'ятаючи одночасно, що ті права і привілеї накладають на мене певні відповідальності. Я братиму участь її багатогранному житті: в політиці і економіці, в шкільництві і освіті, та на всіх ділянках її життя.
2. Крім громадянства моєї країни, я ще маю своє окреме духове громадянство. Це моя „Святая Святих”. Я українець і своєї української духовости я за ніяку ціну не зречуся. Я не можу зректись свого українства так, як не можу зректись своїх батьків і сказати, що їх у мене ніколи не було. Я можу змінити своє державне громадянство, переїхавши в іншу країну і прийнявши там нове громадянство, але я не можу змінити мого національного роду.
3. Я визнаю колосальну і незаступну ролю Церкви в житті народу і буду її завжди морально і матеріально підтримувати. Від своєї Української Церкви я буду сподіватися душевного національного піднесення. Я буду сподіватися, що вона буде повсякчасно сторожем і захисником національних властивостей мого народу. Церква з народом, а нарід з Церквою це — необхідна передумова сили нації і збереження української діаспори.
4. Як українець і християнин, я ніколи не примирюся з комунізмом, чи з будь-якою іншою тоталітарною системою чи ідеологією. Я буду твердо стояти на позиціях демократизму, бо тільки справжній демократичний лад має найкращі можливості на вільний розвиток людини і народу.

5. Як громадянин українського роду, доля країни моїх предків лежить мені близько на серці, хоч я не конче сподіваюся поїхати на Україну жити, хоч би вона і завтра звільнилася з кайдан окупанта, але я робитиму все, що в моїх силах, з позицій мого державного громадянства, щоб допомогти українському народові визволитися і відновити свою суверенну соборну державу.
6. Я буду підтримувати творчість наших науковців, письменників і мистців, які вносять великий вклад в українську науку, літературу і мистецтво, чого не можуть свобідно робити українці в поневоленій Україні.
7. Я буду дбати про збереження української мови в моєму домі, організації і Церкві. Я підтримуватиму українські школи, українську пресу і видавництва та плекатиму пошану до українського друкованого слова.
8. Я буду вести себе так, щоб піднести і скріпити добру опінію про українців серед свого довкілля, ширитиму серед моїх співгромадян об'єктивні інформації про Україну і здобуватиму для неї приятелів, уважаючи це одним зі способів моєї допомоги українському народові.
9. Я буду стояти за правопорядком в житті нашої діаспори, плекатиму соборницький дух і змагатиму до того, щоб всеукраїнські інтереси завжди мали пріоритет над інтересами групи чи партії.
10. У 50-річчя початку Української Національної Революції я прирікаю бути вірним ідеалам мого народу, що знайшли були своє завершення в створенні Незалежної і Соборної Української Держави.

В цім мені, Боже, допоможи.